ATILIM

Yıl 2, Sayı 4 (16)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı Nisan 1975

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Komünist gençlerin, devrimcilerin ödevi, ordudaki anti-faşist, anti-emperyalist birikimi anti-faşist cephenin bir dayanağı haline getirmektir.

Azılı halk düşmanı

Azılı halk düşmanı bir hükümet daha çatıştırıldı. Demirel'i bilmiyen yok. Vaşington'un has adamı. Yanına faşist Türkeş'i, kaşerlenmiş Erbakan'ı, ilericilik düşmanı Feyzioğlu'nu aldı. Bu karma hükümetin reçetesini Kissinger, Ankara'ya geldiği zaman getirdi. Karma hükümet kurmalarını salık verdiği partilerin elebaşılarıyla görüştü. Çankaya'ya gereken yöneriyi verdi. Gitti.

Burjuva partilerinin yürütüm kurullarında, Meclis içinde pazarlar kuruldu. Saylavlar satıldı, alındı. En iğrenç oyunlar oynandı. Milyonlar döndü. Bu Meclisin iyice kokuştuğu ortaya çıktı. Bilgiç gibiler değil oyunu aldığı seçmenleri, babasını bile satar bir pula. Anayurdun ulusal çıkarlarını dolara sattıkları gibi.

Hükümetin kurulmasında halka hiç bir şey sorulmadı. Sıkıyönetim, sert baskı sürüp gidiyor. 38 milyon kenara itilmiştir. Bir avuç politika madrabazı, işbirlikçilerin elebaşıları, onlara destek olan generaller cuntası kesip almışlar ortalığı. Bankalar, holdingler, Koçlar istediklerini getiriyor hükümete. Bunlar, egemen çevreler, 12 Martla Demirelleri kızağa çektiler. «Bu hükümet aşınmıştır» dediler. Paşaları kullandılar. Şimdi, kalafattan çıkardılar Demirelleri. Taktılar yanına faşistleri. Bu olay bir gerçeği çırılçıplak halkımıza bir kez daha gösterdi. Ordunun başını tutan gerici generaller cuntası büyük burjuvazinin, egemenliğini sürdürmesi için bir araçtır. Onun yumruğudur. Üstelik satılmıştır.

Anayurdun, halkımızın hiç bir sorunu çözülmüş değildir. Bunalım daha da derinleşmiştir. Anayurdun, halkımızın üzerine çöken tehlike daha da yoğunlaşmıştır. Pahalılık, enflâsyon ve geniş yığınlara karşı faşist biçimi sıkıyönetim baskısı daha da sertleşecektir. Emperyalist çevreler, NATO bu karma hükümet eliyle egemenliklerini, Türkiye üzerinde, daha da yoğunlaştıracaklardır.

Somut çıkar yol: Genel seçimlere gitmek için referandum — halk oyuna başvurmak. Meclisi dağıtmak. Bu halk düşmanı hükümeti alaşağı etmek. Bu hükümete karşı olan bütün güçlerin, örgütlerin savaş birliğini kurmak. Türkiye Komünist Partisi bu yolda var gücüyle savaşacaktır.

TKP' nin 1 Mayıs belgileri

● 1 Mayıs, işçilerin ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için uluslararası savaş ve dayanışma günüdür!

Emperyalizm, büyük burjuvazi halkımıza Demirel hükümetini dayattı. Bu hükümet işbirlikçi, aşırı gerici, faşist partilerden, politikacılardan kuruldu. Anayurdumuzun üstüne çöken tehlike büyüktür!

Bu tehlikeyi önlemek için, bütün ilerici, yurtsever, devrimci güçler ve örgütler, işçi sınıfının savaş çizgisinde elele vermelidir!

TKP, bu aşırı gerici hükümeti devirmek, demokratik, halktan yana bir hükümetin kurulması savaşında halkımızın yanındadır!

● İşçi sınıfının sendikal, politik haklarını budayan bütün yasa ve yasakların kaldırılması, işçi hareketinin sarı sendika ağalarından temizlenmesi için savaş! İşçi sınıfının birliği için savaş!

TKP, köy emekçi yığınlarının toprağa, özgürlüğe kavuşmak, ağalığı kökünden yıkmak için yürüttüğü savaşı bütün olanakları ile örgütlüyor! İşçi-köylü bağlaşıklığı günümüzün başta gelen politik savaşıdır!

● İlerici, yurtsever gençliğin işçi sınıfı ile bağlaşıklığının güçlenmesi için savaş! Maocu, Torçkist, anarşistlere karşı savaş!

● Emekçi kadınlara eşit işe, eşit ücret hakkının tanınması için savaş! Evde ve yaşamın politik, sosyal her alanında kadınların demokratik haklarına kavuşması, aşağılanmaktan kurtulmaları için savaş!

● Bütün ulusal azınlıkların, özellikle büyük bir yığın olan Kürt halkının ulusal, demokratik haklarına kavuşması için savaş!

● Silâhlı Kuvvetler, emperyalizmin, NATO'nun, işbirlikçilerin, militarist kliğin elinden kurtarılmalı, halkımızın, ulusal bağımsızlık, barış, demokrasi için emperyalizme ve yerli ortaklarına karşı yürüttüğü savaşa destek olmalıdır!

● İşsizliğe, pahalılığa, enflâsyona bugünkü soygun düzenini maskelemek için körüklenen anti-komünizme karşı savaş!

● Sıkıyönetimlere, faşist komando baskınlarına karşı savaş!

● Emperyalizmin çatıştırdığı harpçı bloklardan çıkmak, topraklarımızdaki NATO ve Amerikan üslerinin kaldırılması için savaş!

TKP halkımızın bütün bu savaşımlarını Eylem Programı'na almıştır. TKP'ye konan yasağın kaldırılması ulusal bir sorun ve zorunluktur!

● Dünyada, Avrupada ve bölgemizde barış ve güvenliğin güçlenmesi için savaş!

● Büyük komşumuz Sovyetler Birliği, öteki sosyalist ülkeler ve Arap halkları ile ve bütün memleketlerle yakın dostluk ve karşılıklı yararlı ilişkilerin kurulması için savaş!

Yaşasın Türkiye işçi sınıfı!

Yaşasın, dünya barışının desteği Lenin'in kurduğu ilk sosyalist devlet Sovyetler Birliği, soyalist ülkeler topluluğu!

Yaşasın ulusal kurtuluş hareketleri!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın TKP!

Yaşasın 1 Mayıs!

TKP'nin yeni Program ve Tüzüğü

TKP'nin yeni program ve tüzüğünde herşeyden önce dünyadaki gelişmeler ve bu gelişmeler ışığında Türkiye'nin yeri saptanıyor. Dünyada barışçı, sosyalist güçler, emperyalizme, kapitalizme üstün geliyor. Sosyal düzenleri ayrı ülkelerin barış içinde yanyana yaşamaları ilkesi, emperyalizmin yarattığı gerginliği, «soğuk» harbi geriletiyor. Sovyetler Birliğinin yeryüzünün başta gelen devrimci gücü olduğu gerçeği doğrulanıyor. Dünya komünist ve işçi hareketi, ulusların emperyalizme karşı kurtuluş hareketleri gelişiyor. Bundan ötürü çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır.

Türkiye emperyalizmin politik, askersel, ekonomik sistemlerine bağlıdır. Sanayileşme sürecine bir yandan emperyalist tekeller, bir yandan da işbirlikçi

(Devamı 3. sayfada)

Lenin köşesi

Devrimci harekette gençliğin oynadığı rolü önemle belirten V. I. Lenin komünistlerin, gençlerin örgütlenmesine yardım etmelerini, genç sosyalist ve işçiler arasından her çeşit güçlükleri yenebilecek devrimciler yetiştirmelerini önerir.

Lenin, gençlere, çalışmalarında üç noktayı gözönünde bulundurmalarını salık verir: «*Birincisi, tüm gençlik örgütleri, gruplar ve derneklerinin çalışmalarında ilk hedef, üyelerine devrimci dünya görüşünü aşılamak, Marksizmi de, ona düşman olan oportünizmi de iyi öğrenmek olmalıdır; İkincisi, bazı sahte devrimci, yahut ta ülkücü deyimler ve küçük burjuva çıkışlarıyla gençliği, gerçek devrimci eğitimden saptıran sözde dostlarından korumak gerekir, çünkü bu sözde dostlar, gerçekte, devrimci çalışmalara karşı, düşüncesizce davranışlar ve prensipsizlik yaymaktadırlar; Üçüncüsü, pratik çalışmalarda büyük hatalardan mümkün olduğu kadar kaçınabilmek için komünistlerin tavsiyelerinden yararlanabilmek üzere onların örgütleriyle ilişkiler kurmak.*» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 7, s. 253.)

Lenin, gençliğin kendi sorunlarını, toplumun sona dek devrimci sınıfı ve bunun için de her devrimde öncü olan proletaryayla bağlaşıklık kurduğu zaman başarıyle çözebileceğini belirtir ve şöyle der: «*Deney göstermektedir ki, öğrenci gençlik ancak halkın ve her şeyden önce işçi sınıfının desteğiyle başarıya ulaşabilir. Böyle bir desteğin sağlanabilmesi için, öğrenci gençlik sadece üniversite duvarları arasında kendi özgürlüğü için değil, tüm halkın özgürlüğü için, politik özgürlük için savaş yürütmelidir.*» (Lenin, Tüm yapıtları, c. 5, s. 370.)

Oktobr devriminden sonra Marksist fikirlere karşı ilgi sürekli olarak artmış, komünist partilerinin saflarına birçok gençler katılmıştır. Bunun nedenini soranlara Lenin, Engels'in şu sözleriyle cevap vermiştir: «*Bizim devrimci partimizde fazla sayıda gencin bulunması doğaldır. Çünkü biz geleceğin partisiyiz. Gelecek ise gençliğindir. Biz yenilikçiler partisiyiz. Gençlik yenilikçilerin ardından her zaman seve seve yürümüştür. Biz eski, köhne düzene karşı fedakârca savaşan bir partiyiz. Gençlik ise fedakârca savaşta her zaman yerini almıştır.*» (Lenin, Tüm yaptıları, c. 14, s. 163.)

Türkiye Komünist Partisi gençliğin menfaatlerini, haklarını savunmayı daima önemli bir ödev saymıştır ve saymaktadır. TKP, gençliğin memleket çapında örgütlenmesi, işçi sınıfının gerçek bağlaşığı haline gelmesinin tüm devrim hareketini güçlendirdiğini saptamıştır.

15 Martın gösterdikleri

Halkımız faşizmi istemiyor, Amerikan uyduluğuna karşı çıkıyor, baskı ve terörü ayakta tutan kuruluşların faaliyetine son verilmesi için savaşıyor. 15 Mart günü Batı Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde yapılan faşizme karşı yürüyüşler bunu bir kere daha ispatladı. Londra veya Paris'te, Brüksel veya Münih'te, diğer birçok Batı Alman'ya şehirlerinde yapılan yürüyüşlerin hepsinde: «Faşizme hayır!», «NATO'ya paydos», «Kahrolsun Amerikan emperyalizmi», «Kendi vatanımızda çalışmak istiyoruz», «141 ve 142. maddeler kaldırılsın, Güvenlik Mahkemeleri kapatılsın» sloganları göze çarpıyordu.

Ne var ki, Batı Berlin'deki yürüyüş, bu şehirde çalışan Türklerden çoğunun aynı semtte oturmaları dolayısıyle, hepsinden daha heyecanlı geçti. Hermanplatz'dan başlayan yürüyüş, Kroyzberg semtindeki evlerinin pencere ve balkonlarına koşan binlerce Türkiyeli emekçi tarafından coşkunlukla selâmlandı.

Bu yürüyüşte de işçilerimiz ve öğrencilerimiz, sömürüye, emperyalizme bağımlılığa son verilmesi isteğini dile getiren belgiler, bu arada işçi sınıfının öz siyasal örgütü TKP'ye konan yasağın kaldırılmasını istiyen pankartlar taşıdılar.

Batı Avrupa'daki ilerici, demokratik işçi ve öğrenci örgütlerinden oluşmuş Avrupa Barış ve Özgürlük Komitesi'nin düzenlediği yürüyüş ve mitinglerde dile getirilen bu istekler, CHP genel başkanı Ecevit'in aynı günlerde Gelsenkirchen ve B. Alman'yanın diğer bazı şehirlerinde işçilerle yaptığı toplantılarda, bu arada Bon'daki Türkiye Büyükelçiliğinde de ortaya atıldı. İşçilerimiz eski başbakanla görüşürken, sadece kendilerini ilgilendiren konulara değinmekle kalmadılar, Türkiye'nin iç ve dış siyasetiyle ilişkin sorunlar üzerinde de durdular. Amerikan emperyalizminin ve işbirlikçi burjuvazinin kışkırttığı ve beslediği faşist saldırıları şiddetle kınayan işçi ve öğrenciler, bunlara son verilmesi için her tedbire başvurulmasını istediler.

Atom bombası ve harp sanayii

Amerikan emperyalizminin, NATO ve SENTO'nun harpçi planları çerçevesi içinde Türkiye'nin omuzlarına yüklenen ağır yük gittikçe artmaktadır. 1975 bütçesinin yarısından fazlası silâhlanma masraflarına ayrılmıştır. Ayrıca 1979'a kadar silâh satın almak için 16 milyar lira ayrıldığı unutulmamıştır. Şimdi bütçenin ek faslında yer alan bu askeri ödenek 36 milyar liraya çıkarıldı. Amerikan, Batı Alman, Fransız, İtalyan, İsveç silâh fabrikatörleri Ankara'ya üşüştüler. Emperyalist silâh tekelleri Türkiye'ye savaş uçakları, gemileri, denizaltılar, elektronik makineler satmak yarışında. Bu durumda militarist Sancar kliğine, Ordu-holdingin sahiplerine gün doğdu. Yeni vurgun furyaları açıldı.

Sözün kısası, ortada milyarlarca liralık bir vurgun plânı var: 100 milyarlık harp sanayii yatırımlarına egemen ve emperyalist çevreler şimdiden konmak istiyorlar. Soyguncu özel sektör, İhanet cephesini oluşturan partilerin temsil ettiği büyük burjuvazi, OYAK'çı generaller milyonlarca liralık komisyonlar alıyor, memlekette militarizmi körüklüyorlar. Bunun için dayatmaca başbakan Sadi Irmak, Hitler taklitçisi Türkeş, şeriatçı Erbakan, anti-komünist Demirel, toprak ağası Feyzioğlu gibi politikacılar, en azılı gerici, militarist çevrelerin çığırtkanlığını yapıyor, Atom bombası yapılmasından söz ediyorlar. Bu adamlar, harpçilik histerisiyle emperyalist, militarist efendilerine hizmette kusur etmiyorlar.

TKP, komünistler, militarizme, silâhlanma yarışına kesinlikle karşıdırlar. Emperyalizmin ayrılmaz bir parçası olan militarizme karşı savaş komünistlerin, bütün ilerici, anti-emperyalist güçlerin başlıca ödevlerinden biridir. Türkiye'nin güvenliği, kodaman burjuvazinin istediği atom silâhları üretmekle, militarizme hız vermekle değil, atom silâhlarının üretimini ve yayılmasını yasaklıyan Moskova antlaşmasını imzalamakla ve bütün ülkelerle dostluk ilişkileri kurmakla, barışçı bir politika izlemekle sağlanır. Memleketimizde güvenlik Amerikan ve NATO üslerinin kapatılması, Amerikan misyonlarının, 20 binin üstündeki Amerikan askerinin, tüm Amerikan ajanlarının kovulmasıyla sağlanabilir. TKP, memleketimizin gerçek güvenliği, bağımsızlığı, egemenliği ve toprak bütünlüğü uğrunda tüm halkımızı seferber etmeyi bugünkü aşamada baş ödev sayıyor.

PARTİ YAŞAMI

Türkiye Komünist Partisinin artan etkenliği

Türkiye Komünist Partisi'nin yarım yüzyılı aşkın bir zamandan beri yasaklanmış olması, Türkiye'de toplum düzenini derinden etkilemiştir. TKP'nin burjuvazi tarafından yasaklanması, baskı yöntemleri, toplum hayatının her yönü ile gelişmesini engellemiş, politik alana burjuvazinin egemen olmasını, bir ölçüde sağlamıştır. Sol'a, İşçi hareketine kapalı bir parlamentarizmin egemen olması; parlamentonun, zaman zaman, rahatça faşist tedbirlere araç haline getirilmesi, TKP'nin yasaklanmasının sonuçlarından biridir.

TKP'nin yasaklanması, işçi hareketi içinde gerek sendikal, gerekse politik planlarda oportünistlerin, sağ ve «sol» sapmaların daha kolayca belirmesine neden olmuştur. Bu yasaklama burjuvaziye, emperyalizme daha rahat bir egemenlik kurması ve bu egemenliği sürdürmesi için yardımcı olmuştur.

Ne var ki burjuvazi hegemonyasını sonuna kadar rahatça sürdürmek gibi başlıca hedefine ulaşamadı.

İşçi hareketi gelişti. İşçi sınıfının gelişmesi yalnız nicel yönde değil, nitel yönde de oldu. TKP'nin etkenliğinin artmasının nedenlerinden biri de, işçi sınıfının nicel ve nitel yönlerde gelişmesidir. Öyle sanayileşmiş kapitalist ülkeler var ki, işçi sınıfı, nicel bakımdan ulusun çoğunluğunu teşkil etmesine rağmen, nitel bakımdan gereken bilinç düzeyine ulaşmış değildir, kendi kendine sınıf olmaktan kurtulamamıştır. Türkiye'de sanayileşme sürecinde, işçi, sınıfının doğrudan doğruya emperyalizmle, uluslararası tekellerle, onların yerli ortakları ile karşı karşıya gelmesi, sınıf bilincinin hızla artmasını, ulusun anti-emperyalist savaşının, sosyal kurtuluş savaşına daha kolayca dönüşmesini sağlayan unsurlardan biri olmuştur.

TKP çok zor şartlara, gizli çalışma zorunluğuna rağmen, bu gelişmelerin sentezini yapmayı, işçi sınıfını ulusun öncü gücü haline getirecek politika ve programı, Markşçı-Leninici yöntemleri uygulayarak başarmıştır. Şüphe yok ki, bu yolda yapılacak daha çok şey vardır. Ama şu son bir buçuk yıllık uygulamada alınan sonuçlar en umutsuzları bile cesaretlendirmiştir. TKP etkenliğini, işçi sınıfı arasındaki tarihsel rolünü yerine getirmeye koyulmakla başarmaya başlamıştır. Bu tarihsel rol, işçi sınıfını fabrikalarda, işletmelerde, mahallelerde, partide örgütlemek sürecinde yoğunlaştı.

Bu gelişmeyi burjuvazi büyük bir endişe ve korku ile karşılıyor. Bir yandan faşist maddeleri, bir yandan da faşist komandoları, yığınsal terör araçlarını harekete getirerek, jet uçaklarını İstanbul gibi işçi ve devrim hareketinin yatağı olan bir kentte, halkın tepesinde uçurarak bu gelişmeyi bastırmayı deniyor. Burjuvazi, emperyalizm TKP'deki gelişme karşısnıda bu yollara başvuruyor. Sosyalizm adına hareket eden bazı oportünistler de işçi yığınlarının TKP ile bağlarını koparmak için, onu «hayali örgüt» diye nitelendirmeye yelteniyor, sınıf savaşında burjuvaziden yana durum takınıyor, işçi sınıfını arkadan hançerliyorlar.

Yurt dışında çalışmalar

Düseldorf konferansı

Şubat sonlarında, Alman Komünist Partisinin girişimiyle, F. Almanyanın Düseldorf şehrinde, Avrupa kapitalist ülkeleri komünist partileri temsilcileri bir konferans düzenlediler. TKP'nin de temsil edildiği konferansta «Kapitalist ülkelerde otomobil sanayiinde bunalım» konusu ele alındı.

ABD, Batı Almanya, İngiltere, Fransa, İtalya gibi gelişmiş kapitalist ülkelerde otomobil sanayiindeki bunalımı ve bunun işçi sınıfı üzerindeki etkisini anlatan TKP temsilcisi, bu bunalımın «emperyalizmin genel bunalımının ham petrol, demir cevheri, krom, boraks, manganez, doğal kauçuk gibi hammadde üreten ülkelerin, yani az gelişmiş, yeni-sömürgecilik yöntemleriyle talan edilen memleketlerin anti-emperyalist savaşının ayrılmaz bir parçası» olduğunu belirtmiştir.

Daha sonra memleketimizdeki durumu inceleyen TKP temsilcisi özetle şunları belirtmiştir: Türkiyedeki otomobil endüstrisi yabancı firmaların kurdukları montaj sanayiidir. İtalyan Fiyat firması Koç Holding ile montaj fabrikası kurmuştur. Koç Holding Amerikan Ford firmasıyle da kamyon ve traktörler için montaj tesisleri meydana getirmiştir. Ordu Yardımlaşma Kurumu (OYAK) Fransız Reno firmasıyle bağlanmıştır. Bu tekel hem binek otomobili, hem de orduya taşıt aracı sağlar. Ordu personelinden toplanan ve bazı generallerin emrinde olan 2 milyar lira sermayeli OYAK Amerikan, B. Alman v. s. silâh fabrikatörleriyle bağlar kurmuştur. Amerikan International Hervester firmasıyle traktör, taşıt ve tarım araçları kollarında da işbirliği yapan OYAK, emperyalist güçlerin Türkiye'de politik etkilerini, hegemonyalarını kolaylaştırmaktadır.

TKP temsilcisi konuşmasının sonunda şunları belirtmiştir: Partimiz Türkiye'de ileri demokratik bir düzenin kurulmasını istiyor. Bunun gerçekleşmesi için işbirlikçi büyük burjuvazinin, toprak-çiftlik beylerinin, bu çevrelere bağlı militarist kliğin hegemonyasını kırmak, bütün yabancı firmaları, bu arada otomobil firmalarını da devletleştirmek gereklidir.

Frankfurtta kadınlar toplandı

Federal Almanyanın Frankfurt şehrinde 1975'in kadınlar yılı olması dolayısıyle Türk kadınları için bir toplantı düzenlendi. Toplantıda bir kadın işçi söz alarak, kadınların Türkiyede ve dünyadaki durumunu gözden geçirdi. Konuşmacı özetle şunları belirtti: Sömüren ve sömürülen bütün ülkelerde olduğu gibi Türkiyede de kadın iki yönlü sömürülüyor. Hem işgücü, hem de kadın olarak sömürü hedefi oluyor. Köyde ve kentte, çalışma ve yaşamada, özellikle emekçi kadın, daima aşağılanmaktadır. Din baskısı altında kendisine bilim ve kültür edinme yolları kapanmış olan Türk kadını, birçok yerlerde halâ uygulanan şeriat kanunları yüzünden mirasta bile eşit hakka sahip değildir, erkek kardeşlerinin yarısı kadar pay alabilir.

Türkiyeden sonra, başlıca kapitalist ülkelerde ve bu arada Amerikadaki kadınların durumuna değinen konuşmacı, ilginç rakamlar verdikten sonra sosyalist ülkelerdeki duruma geçmiş ve şunları belirtmiştir: Sosyalist memleketlerde, örneğin komşumuz Sovyetler Birliğinde kadın bütün haklarını elde etmiştir. Orada kadınla erkek arasındaki eşitsizlik çoktan kaldırılmıştır. Lenin'in, kadının mutfaktan, kölece çalışmaktan kurtarılmadığı, toplum işlerinde, siyasal hayatta yer almadığı bir ülkede gerçek özgürlükten sözedilemiyeceğine dair görüşü ne kadar doğrudur! Kadınlar Lenin'in şu öğütünü de unutmamalıdır: kadınlara da gerçek özgürlüğü sosyalizm sağlar. Bunun için kadınların özgürlüğe, eşit haklara kavuşması kendi davaları olmalıdır.

Faşizm ve Neo-faşizm

Faşizm büyük sermayenin halka karşı kanlı diktatürasıdır. Bu diktatura, totaliter bir devlete, tek bir başbuğa ve kapitalist düzende sınıf gerçeğinin inkârına dayanır. Büyük burjuvazinin tek bir partisi yalnız başına politik yaşama egemendir. Öteki bütün partiler, burjuva partileri bile yasaklanmıştır.

Faşizmin klasik tanımı bütün ülkeler için birdir. Ne var ki, İkinci Dünya Savaşı'ndan önce görülen faşizm ülkeden ülkeye bazı farklar, özellikler de göstermiştir.

İnsanlık, özellikle Avrupa halkları bugünlerde faşizmin yıkılışının 30. yıldönümünü kutluyor. Yeryüzünün ilk sosyalist devletinin, Sovyetler Birliğinin faşizmi, nazizmi yenen başlıca güç olması, insanlığın faşizmden kurtuluşuna başka bir anlam sağladı. Bu anlam, dünya sosyalist sisteminin kurulmasında biçimleniyor. Avrupa'nın ve yeryüzünün öteki ülkelerinde de faşizmin yenilgisi halklara, işçi sınıfına daha ileri demokratik konumları ele geçirmelerini ve güçlenmelerini sağladı.

İkinci Dünya Savaşı'nın bitmesinden bu yana, tekellerin devlet organlarına el koyma eğilimleri de arttı. Tekelci devlet kapitalizmi daha belirgin ve tehlikeli bir biçim aldı. Tekelci devlet kapitalizmi, çoğu Amerikan tekellerinin elinde bulunan uluslararası tekeller, yer yer, örneğin, Şili'de olduğu gibi klasik faşizmi hortlatmaya koyuldular. Ama yer yer de neo-faşist yöntemleri uygulamaya başladılar. Tekeller zayıfladıkça, emperyalizmin bunalımları arttıkça, işçi hareketi, ulusal kurtuluş savaşları geliştikçe, tekellerin, emperyalizmin egemenliğini kanlı faşist yöntemlerle yürütme eğilimleri de artıyor. Ülkenin koşullarına göre, faşist-neo-faşist yöntemler uygulanıyor. Neo-faşist yöntemler, Türkiye'de de olduğu gibi emperyalizme, büyük burjuvaziye bağlı hükümetler veya «Ülkü Ocakları» — komandolar gibi faşist örgütler tarafından uygulanıyor. Neo-faşizm koşullarında, tam faşist bir rejimden söz etmek doğru olmaz. Ama büyük tekellerin egemenliğini sağlamak için devrimci güçlere karşı, gerçek sola, işçi sınıfına kapalı bir parlamentarizmin paravanası ardında yıldırma politikası da uygulanıyor. Komünist Partiler, Türkiye'de olduğu gibi yasaklanıyor. Öteki ilerici, demokratik partiler ise yerine göre ya yasaklanıyor, veya sürekli baskı yöntemleri ile dumura uğratılıyor. Yalnız burjuva partilerine yaşam hakkı tanınıyor. Ama, burjuvazinin sol koluna karşı da değişik baskılar uygulanıyor. Militarist klik neo-faşist yöntemlerin uygulanmasında önemli bir rol oynuyor. Neo-faşizm budur.

Tarihsel bir yıldönümü

Yıllardan 1941. 22 Haziran gecesi, alaca karanlık. Hitler'in orduları Sovyetler Birliği'ne saldırıyor. 179 tümen birden dalıyor Lenin'in ülkesine. Hitlerciler geçtikleri yerleri yakıp yıkıyorlar. İnsan kırma kampları, fırınları kuruyorlar. Binlerce köyü, binlerce kenti yerle bir ediyorlar. İnsan emeğinin en büyük değerlerini ateşlere veriyorlar. Ama, kendisini sosyalizme, komünizme adayan Sovyet halkını dize getiremiyorlar. Sovyet devleti, sosyalizm, sosyalist demokratik düzen faşizmi yeniyor. SBKP'nin öncülüğünde Kızılordu, Hitlercileri bozguna uğratıyor, zafer bayrağını Berlin'de Raystag'ın tepesine dikiyor.

Sovyet ordusu yalnız faşizmi tepelemekle kalmıyor. Birçok Avrupa ülkesini faşizm pençesinden kurtarıyor. Bu ülkelere ve halklarına yeni çevrenler açıyor. Macaristan ve Çekoslovakya halkları da Kızılordunun yardımıyle faşizm boyunduruğundan kurtulan ülkeler arasındadır. Bu iki sosyalist ülke geçenlerde 30. yıldönümlerini kutladılar.

30 yılda bu cumhuriyetler güçlü birer sosyalist devlet oldular. Barış ve güvenliği var güçleriyle savunuyorlar. Macar halkı, böylesi kısa bir süre içinde ekonomik, politik, bilimsel-teknik alanlarında devrimler yaptı. Gelişmiş sosyalist toplumu kuruyor. Geleceğe güvenle bakıyor.

İkinci Dünya Savaşı'nın korkunç durumu, görünümleri geride kaldı. Avrupada 30 yıldır top sesleri işitilmiyor. Dünya çapında bir gelişme sürecidir gidiyor. Gerginlik azalıyor, barış güçleniyor. Kuvvetler dengesi barış, demokrasi, bağımsızlık, sosyal ilerleme ve sosyalizmden yana değişiyor. Halkların barış içinde kalkınma, başına buyruk olma, toplumsal düzenlerini seçme eğilimleri üstün geliyor. Bu olumlu gelişmelere Sovyetler Birliğinin, diğer sosyalist ülkelerin izledikleri Leninci barış politikasının katkısı büyüktür.

Türkiye başka bir gezegende değil ki, bu gelişmelerin dışında kalabilsin. Kalamaz. Memlekette devrimci süreç yeni boyutlar alıyor. Halkımızın faşizm ve harp tehlikesine karşı ekmek, barış ve özgürlük savaşı güçleniyor. TKP, komünistler bu savaşın ön saflarında yer alıyor.

Neden karşıdırlar?

Ordudaki genç subaylar Demirel hükümetine karşıdır. Bu olay basında açıklandı. Genç subaylar neden bu hükümete karşıdırlar? Bunun nedenleri çok. AP hükümetleri ve 12 Marttan sonra gelen Erim, Melen, Talû hükümetleri ordu kadrolarında yurtseverleri taradılar. Irmak hükümeti binlerce assubayı birden tutukladı. Bunlardan yüzlercesi yargılanıyor. İşbirlikçi burjuvazinin faşizme açık kolundan oluşan «yeni» Demirel hükümeti, memleketi emperyalizme ve NATO'ya daha sıkı bağlıyacağını açıkladı. Orduya Amerikan ve NATO generalleri komuta edecek. Topraklarımızdaki yabancı üslerde bunlar daha fazla yığınak yapacaklar.

Bu hükümet emekçi yığınlarına karşı sömürü ve baskıyı daha da şiddetlendirecek. Yerli ve yabancı tekeller daha fazla vurgunlar vuracaklar. Bu hükümet orduyu işçilerin, köylülerin, gençlerin üzerine sürecek, ordunun başındaki paşalara daha sıkı bağlanacak. Halkımızın zaten kısıtlı olan demokratik haklarını daha da budayacaklar. Türkeş'in faşist komandoları saldırılarını daha da yoğunlaştıracak. Silâhlı kuvvetlerdeki yurtseverler bütün bunları görüyor. Yurtsever subaylar, egemen çevrelerin orduyu halkımızın savaşını ezmek için kullanmalarına karşıdır.

Öte yandan genç subaylar da bu sömürü düzeninin kurbanlarıdır. Pahalılık, enflâsyon onların da üzerine çullanmıştır. Bu subayların çoğu halktan gelmedir.

Ordunun başındaki paşalar merdiveni işbirlikçi burjuvaziye, emperyalizme, NATO'ya dayanmıştır. Bunlar, bugünkü halk düşmanı düzenin sürdürülmesinden yanadırlar. Fakat ordunun gövdesi, er ve subaylar, özellikle genç subaylar memleketin bağımsızlığından, halkın özgürlüğünden, demokratik bir düzenin kurulmasından yanadırlar.

Silâhlı kuvvetlerdeki yurtsever subaylar anti-emperyalist, demokratik görüşlere doğru dönüyor. Bu gelişme ulusal bağımsızlık ve demokrasi için verilen savaşın önemli kazanımlarından biridir.

TKP, silâhlı kuvvetleri devrimci hareketin önemli bir kolu saymaktadır. Faşizmi yumruk yapan Demirel'in karma hükümetini alaşağı etmek ve ilerici, halkçı bir hükümet kurmak için sürdürülen savaşa ordu destek olmalıdır.

NATO'dan çıkılmalı, ikili anlaşmalar yırtılmalı, NATO'nun, Amerika'nın topraklarımızdaki üsleri kaldırılmalıdır.

Lenin köşesi

22 Nisan'da dünya emekçileri, tüm ilerici insanlık Vladimir İliç Lenin'in 105. doğum yıldönümünü kutladı.

Lenin, Marks ve Engels'in oluşturduğu bilimsel komünizmi her yönden geliştiren, yaratıcı biçimde zenginleştiren büyük bir düşünürdür. O, büyük bir devrimci, yeni tipte ilk proleter partisi olan Bolşevik Partisi'nin kurucusu, insanlık tarihinde yeni bir çag açan Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin esinleyicisi, örgütçüsü, önderi ve ilk proleter devletinin kurucusudur.

Lenin'in fikirleri, Leninizm bütün halkların yarınlarının yolunu aydınlatmaktadır. Leninizm, çağımızın, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağının, yeni toplumun, sosyalizmin gelişme çağının Marksizmidir. Leninizme bağlılık, komünist hareketin bütün başarılarının garantisidir.

Leninizm, halkların özgürlük savaşını zaferden zafere götüren en güçlü bir silâh, bir bayraktır. Yeryüzünde, Lenin adının, kıyıcılığa, haksızlığa, sömürüye karşı gür bir savaş çağrısı olarak, savaşta güçbirliğinin sembolü olarak haykırılmadığı bir köşe yoktur.

Lenin emekçi insanları seviyor, onların mutluluğu için savaşıyordu. Emekçi insanları ezenlere, sömürenlere, onların her kılığa bürünen, parayla satın alınan uşaklarına, devrim davasına hıyanet edenlere ve döneklere karşı amansızca savaşıyordu.

Lenin'in ilkelere bağlılığı, açık sözlülüğü, her bakımdan doğruluğu onun başta gelen nitelikleriydi. Lenin, laf ebeliğinin, «devrimci gevezeliğin» ve kibirliliğin amansız düşmanıydı. O, emperyalizme ve gericiliğe karşı oportünizmin her biçimine karşı amansızca savaşmıştır. Lenin diyordu ki: *«Emperyalizme karşı yürütülen savaşla, oportünizme karşı verilen savaş arasında sıkı bağlar kurulmazsa, anti-emperyalist savaş boş sözlerden öteye geçemez.*

Lenin'in öğretisini kılavuz edinen uluslararası komünist ve işçi hareketi bugün yeni bir düzeye ulaşmıştır. Komünist hareket çağımızın en etkili politik gücü olmuştur. Lenin'in kurduğu Sovyet devleti uluslararası komünist ve işçi hareketinin başlıca dayanağı, ulusal kurtuluş hareketinin desteği ve dünya sosyalist topluluğunun başlıca güç kaynağıdır.

Lenin'in adı Türk halkının son 55 yıllık tarihinden ve mutlu geleceğinden ayrılamaz. Türkiye Komünist Partisi 55 yıldır Lenin'in ilkelerine sonuna kadar bağlı kalmıştır. Leninizm Türk komünistlerinin elinde en güçlü silâhtır.

Anti-komünizm

Yeni hükümetin programında anti-komünizm başta geliyor. Demirel, Feyzioğlu, Erbakan, Türkeş grupları hükümeti ele alırken, halka sundukları programda anti-komünizmle yurdun başta gelen sorunlarını çözümleyecekleri izlenimini vermeye çalışıyorlar.

Anti-komünizmin körüklendiği her yerde emperyalizme balılığın, aşırı ve azılı bir sömürü düzenini faşist, neo-faşist yöntemlerle ayakta tutmak istemlerinin bulunduğunu deneylerimizle biliyoruz.

Gerçekten de Demirel hükümetinin emperyalizme daha yakın bağlılık, yabancı sermayeye kapıları daha da geniş açma politikası anti-komünizmle karılıyor. Yani halka karşı, emperyalizme bağlılıkla anti-komünizm birbirinin tamamlayıcısıdır. Anti-komünizmin ayrılmaz bir parçası da faşist, neo-faşist yöntemlerdir. Demirel hükümetine Türkeş gibi faşistlerin girmesi de işbirlikçilerin anti-komünizmle faşizmi halka karşı birleştirdiklerini bir daha doğruluyor.

Demirel ve hükümetini kuran politikacılar kamuoyunun yabancısı değildir. Bu politikacılar yıllarca hükümet etmişler, programlarını uygulamak fırsatını bulmuşlardır. Anti-komünizmi uygulamışlardır. Hükümete her gelişlerinde, bu sefer olduğu gibi, parlak kalkınma edebiyatı yapmışlardır. Ama sonuç meydanda: Türkiye gelişme konusunda Avrupanın en geri ülkesi, pahalılıkta dünya ölçüsünde rekorlar kırıyor. Kentlerdeki işsizlerin sayısı 2,5 milyon, köylerdeki gizli işsizlerin sayısı on milyonun üstünde. 1 milyon yurttaş dış ülkelere göç için sıra bekliyor. NATO, Amerikan emperyalizmi için yapılan harp masrafları gittikçe artıyor. Demirel hükümeti bu masrafları daha da arttıracağını, barış düşmanı bir politika yürüteceğini belirtiyor.

Anti-komünizmi uygulayanlarla, sömürü, talan düzenini, sıkıyönetim terörünü dayatanların aynı kökenden geldiğini, aynı politikacılar yani Demirel, Feyzioğlu, Erbakan ve Türkeş grupları olduğunu geniş emekçi yığınları görüyor. Bu politikacıların seçimlerde uğradıkları yenilginin ve seçimlerden, halkın oyundan korkmalarının, kaçmalarının nedeni budur.

Portekiz karanfili

Faşizme karşı utkunun 1. yıldönümünde

Bugün bu tan yeliyle geldim
koşa koşa değil, uça uça
Bir karanfil, bir karanfil
getirdim kan gibi
Devrimci kokusu burcu burcu . . .
Portekiz bağları, bahçelerinin.
Bir karanfil, bir karanfil
getirdim tan gibi.

Dindi-dinecek kanlı sömürüsü
emeğin ve güldü gülecek yüzleri
üretmenlerin yönetmenliğinde.
Bir karanfil, bir karanfil
getirdim can gibi.

Bu karanfili dik pencerene
İnstanbulum, Ankaram, İzmirim
Al can gibi, al tan gibi, al kan gibi . . .

Güney-Doğu Asya'da

Dünyanın bu bölgesindeki gelişmeleri özetliyecek olursak, çağımızın ana niteliklerinden biri ortaya çıkacaktır: Emperyalizmin azılı saldırı politikası, halkların kurtuluş savaşları karşısında geriliyor.

Amerikan emperyalistleri, Paris Anlaşması'nı imzalamak zorunda kaldı. Ama saldırganlığından vazgeçmedi, bu niteliğini yitirmedi. Bunun için de bu anlaşmayı uygulamadığı gibi, Pnom Pen ve Saygon'daki kuklalarını boyuna bu yönde kışkırttı. Onları yeniden silâhlandırdı. Viyetnam ve Kamboç'taki askerlerinin birçoğuna sivil elbise giydirdi ve orada bıraktı. Sönmeye yüz tutan harp ocağını boyuna körükledi. Savaşlar yeniden başladı. Ama Vaşington'un evdeki hesabı çarşıya uymadı. Güney Viyetnam ve Kamboç Kurtuluş Ordu'ları, halkın yoğun desteği, sosyalist ülkelerin kardeşçe yardımıyle, saldırganları geri attı. Lon Nol kaçmak, Tiyö ise çekilmek zorunda kaldı. «Ekip değiştirme» taktiği uygulandı. Ama bu da tutmadı. Her iki hükümet de pes etti.

Saygon ve Pnom Pen diktatörlerini yoğun şekilde destekliyen emperyalizm bu yenilgeyi de kabullenmek zorunda kaldı. Amerikan başkanı Ford, Viyetnam'daki askerlerini ve işbirlikçilerini geri çekmekten başka yapılacak iş kalmadığını söyledi.

Güney Viyetnam ve Kamboç'da işbirlikçi diktatörlük rejimlerinin yıkılması, dünya halklarının da bir başarısıdır. Ateşin kesilmesiyle, dayanışma sona ermedi. Viyetnam ve Kamboç halklarına, hayatın normale dönüşmesi, emperyalizmin açtığı harp yaralarının kapatılması savaşında da yardım etmek günün sorunu, tüm ilericilerin ödevidir.

Kürt halkının savaşımı

Türkiye Komünist Partisi'nin programında: «TKP ulusların yazgılarını kendilerinin çizmesi konusunda Leninci ilkelere bağlıdır. Ülkemizde komünistler, hangi ulustan olursa olsunlar Türk işçi ve köylüleriyle öteki halk ve azınlıkların emekçilerinin kardeşçe birliği için savaşırlar» deniyor.

Bunun gerçek anlamı: halklara, ulus olan azınlıklara (Kürt'lere, Laz'lara v. s.) tam demokratik, eşit anayasal haklar tanınmalı, bu uluslara kültürlerini geliştirme, kendi dilinde okuma, yazma özgürlüğü sağlanmalıdır. Bu olanaklar yaratılmalıdır. Ulusal azınlıkların, halkların bu anayasal özlem ve isteklerini Türkiye Komünist Partisi, kurulduğundan beri, dile getiriyor. Tüm ulusal azınlıklara, özellikle Kürt halkına karşı uygulanan baskı, terör ve «özümseme» politikasına kesinlikle son verilmesi için savaşıyor.

İşbirlikçi burjuvazi, Kürt halkının yoğun bulunduğu Doğu ve Güney-Doğu illerinde terörü, baskıyı yeniden sertleştirmeye kalktı. Hakkâri, Mardin, Siirt ve Diyarbakır illerinde sıkıyönetim uygulamak istedi. Karma hükümet kuran partiler, buna Mecliste hemen el kaldırdı. Bu olay, Kürt halkına karşı öteden beri uygulanan baskı, terör, «özümseme» politikasından vazgeçilmediğini göstermektedir. Onların amacı, Kürt yurtseverlerinin ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyal ilerleme savaşını zorbalıkla bastırmaktır.

Gerici hükümetlerin izliye geldikleri politika yüzünden Kürt halkının toplu yaşadığı bölgeler en geri kalmış bölgelerdir. Sonra, Kürt halkını eritme, kırma yolunu tutan burjuvazi, Kürt beyleriyle, ağa-dedeleriyle sarmaşmış, zenginleriyle çitişmiştir. AP'nin, DP'nin, Erbakan, Feyzioğlu partileri Kürt beyleri, şeyhleri, burjuvalarıyla doludur. Kürt halk yığınları devlet dairelerinde ana dillerinde konuşmaz, gazete çıkarmaz, yayın yapamaz, okul açamaz. Buna karşılık Kürt kökenli beylerden, zenginlerden Mecliste 157 saylav vardır.

Demirel'in karma hükümetinde, savunma bakanı Melen Kürt kökenlidir. Melen, Erim'den sonra, «özümseme» politikasını, Kürt'leri kırma yöntemini uygulayanlardan biridir.

Kürt halkı üç katlı, üç yanlı ezgi altındadır: Amerikalısı, Kürt beyi, Türk burjuvazisi bu ulusun tepesindedir. Kürt şovenleri bu gerçeğin üzerinden atlıyor, Kürt beylerini, ağa-dedelerini, bankerlerini, zenginlerini Kürt köylüsü, işçisi, tüm halkıyla bir çuvala dolduruyor. Komünist Partisi bu ters akıma karşıdır.

Bugün Kürt halkının ulusal, demokratik, anayasal haklar için olan savaşı, halkımızın bağımsız, demokratik, barışsever bir Türkiye için verdiği anti-emperyalist, anti-faşist savaştan ayrılamaz.

Türk, Kürt halklarının ortak düşmanı emperyalizm, onunla işbirliği yapanlardır. TKP, bu ortak düşmana karşı savaşta tüm demokratik, ulusal güçlerin, emekçi yığınların birliğini sağlamaya çalışıyor.

Yeni zamlar ve enflasyon

Memleketimiz, dünya kapitalist sisteminin içinde bulunduğu ekonomik bunalımlardan geniş ölçüde etkilenmekte; işsizlik, pahalılık, yeni zamlar içerisinde yaşayan halkımız, gittikçe yoksullaşmaktadır. Geniş işçi ve köylü yığınları, değişik halk katmanları güçlükler içinde kıvranıyor. Şu var ki, hayatın bütün dallarını kapsamına alan bunalımlar derinleştikçe sosyal çelişkiler de sertleşiyor. TÖB-DER'in 15 Şubatta, bütün ülke çapında uyguladığı yığınsal direnişlerin nedeni faşizmle birlikte gittikçe artan hayat pahalılığını, işsizliği protesto etmekti. Emekçi halkın yaşam koşullarını ateşten gömlek haline getiren pahalılık, enflasyon nedeniyle öğretmenler, diğer birçok aydınlar da ezilmektedir. Tüm dargelirli vatandaşlar aynı çileyi çekiyor, çünkü son bir yıl içinde, işçi ve dargelirli vatandaşların ücretlerinde önemsiz bir artışa karşın, zaten pahalı olan ana gıda maddeleri yüzde 30 ile yüzde 70 arasında yeniden pahalılaştı.

Bunun yanısıra, işsizler ordusu boyuna büyüyor. Üç milyon sürekli işsiz var. Yabancı ülkelere gitmek için kuyrukta bekliyenlerin sayısı 1 milyonu aşıyor. Gizli ve açık işsizler ordusunun sayısı 13 milyonun üstünde.

Bu soygun ve talan düzeni sürdükçe işçi sınıfı, emekçi yığınlar elbette haklarını almak için sokağa çıkacak, direnecektir. Ve bu direniş doğal olarak politik bir nitelik alıyor. Çünkü pahalılığa, enflâsyona, işsizliğe karşı savaş, emperyalizme, Amerikan köleliğine, faşist saldırılara, topraklarımızdaki üslere karşı verilen ulusal bağımsızlık ve kurtuluş savaşından ayrılmaz.

Ticaret açığı ve çıkış yolu

Resmi verilere göre son iki aylık dış ticaret açığı 440 milyon dolara çıkmıştır. Bu, Türk parasına göre 6,6 milyar lira eder. Merkez Bankasının döviz yedekleri tükenmek üzeredir.

Dış ticaret günümüzde, bir ülkenin ekonomik durumunu, gelişmesini yansıtan önemli bir göstergedir. İki aylık bir dönemde dış ticaret açığının 6,6 milyar liraya çıkması, işbirlikçi burjuvazinin emperyalizme bağımlılık,. saldırgan NATO'lara uyduluk politikasının kaçınılmaz sonuçlarından biridir. Demirel, Erbakan, Feyzioğlu ve Türkeş takımı da bu politikayı sürdüreceğine göre, dış ticaret ve ödemeler açığının daha da artacağını kesinlikle söyliyebiliriz.

Birkaç örnek: Etibank'ın elinde bulunan bor madenleri, «Rio Tinto Zink» adındaki uluslararası tröstün İsviçre'deki paravana kumpanyasına verildi. Daha Talû hükümeti zamanında imzalanan kapitülasyon niteliğinde bir anlaşma gereğince Türkiye'de çıkarılan bütün bor madenleri sadece bu şirkete, tonu 35 dolardan satılabilecek. Oysa, Avrupada, serbest piyasada bu madenin tonu 100 dolardan satın alınıyor. Uzmanlar, yalnız bu kölelik anlaşmasından Türkiye'nin her yıl 1 milyar lira zarar edeceğini hesapladılar.

Türkiye'de petrol satışını ellerinde bulunduran yabancı petrol kumpanyalarının, son 12 yıl içinde Türkiye'den yurt dışına toplam 41 milyon dolar kâr, 117 milyon dolar da sermaye transferi yaptıkları açıklandı. Mobil, Şel, Britiş Petroleum gibi emperyalist petrol kumpanyalarının soygunu, somut verilerle, meydandadır.

Ülkenin yeraltı ve yerüstü zenginlikleri, hammadde kaynakları böylesine sömürülürken, emperyalizme bağlı bir dış ticarette açık elbette artacaktır. Türkiye Komünist Partisi'nin yeni eylem programında: «Büyük özel ortaklıklar, holdingler, kurumlar, devletle ortaklaşa kurulan işletmeler, dış ticaret, madenler ve maden çıkarma endüstrisi devletleştirilmelidir» deniyor. Türkiye Komünist Partisi, ülke çıkarlarına uygun, eşitlik prensiplerine dayanan bir dış ticaret politikasının uygulanmasını istiyor. TKP, bütün ülkelerle, özellikle sosyalist ülkelerle ticaret ilişkilerinin geliştirilmesi için savaşıyor. Bunalımlardan, ticaret açıklarından ancak böyle bir politikayı uygulayacak demokratik bir hükümetin işbaşına getirilmesiyle kurtuluruz.

PARTİ YAŞAMI

Kardeş partilerin kongrelerinde

Mart ayının ikinci yarısında Macar ve İtalyan komünistlerinin kongreleri yapıldı. Türkiye Komünist Partisi her iki kongreye de davet edilmişti.

Macaristan Sosyalist İşçi Partisi'nin XI. Kongresinde partimizi TKP MK genel sekreteri İ. Bilen yoldaşın başkanlığında bir delegasyon temsil etti. İ. Bilen yoldaş, Kongreyi selâmlama konuşmasında, Macar komünistlerinin aştıkları çetin ve uzun savaş yolunu belirttikten sonra, söyle demiştir: «Türk-Macar komünistleri arasında eski bağlar vardır. Bu ilişkiler 1919 yılına kadar gider. O zaman Macaristan'da sosyalist devrime katılan Türk işçilerinden kimileri 1920'de, TKP'ni kuran militanlar arasında yer almıştır . . .»

Daha sonra, Sovyet halkının, Kızılordunun Macaristan'ı faşist boyunduruğundan kurtarmak için döktüğü kanların boşa gitmediğini, Macar topraklarında güçlü bir sosyalist devlet doğduğunu belirten TKP delegasyonu başkanı, konuşmasını şöyle sürdürmüştür: «Sosyalist devrim, sosyalizm yolu Macaristan halkını, ülkeyi geri kalmışlıktan kurtardı, ona her alanda büyük gelişmeler sağladı. Türkiye'de bunun tam tersi bir durum, bambaşka bir görünüm vardır. Kapitalist yol çıkmaza girdi. Memleket uzun, süregen derin bir bunalım içindedir. Ekonomik, politik, sosyal ve kültürel bunalımın böylesine sertleşmesinin nedenlerinden biri Türkiye'nin 25 yıldır NATO gibi saldırganlık bloklarına bağlanmış olmasıdır . . . Amerikan uyduluğu, NATO'culuk politikası yüzünden Türkiye hem ulusal bağımsızlığından, egemenlik haklarından çok şeyler yitirmiş, hem de altından kalkamayacağı kadar ağır borca girmiştir . . .»

İ. Bilen yoldaş, Türkiye'de Amerikan emperyalizmine, NATO'ya, faşist baskıya, yabancı hegemonyasına karşı yığınsal direnişler başladığını; işçilerin, öğretmenlerin, öğrencilerin barış, ekmek demokrasi için düzenledikleri yığınsal gösterilerin bunun somut örnekleri olduğunu söyledikten sonra, şöyle devam etmiştir: «Türkiye Komünist Partisi işte böylesi bir gelişme ortamı içinde savaşıyor. Yığınları örgütlü savaşlara sürmeye çalışıyor. Kendisi, yığınlar içinde, fabrikalarda, işletmelerde örgütlenmek eylemi gösteriyor. Burjuva basını, radyoları, Mecliste saylavlar «Türkiye Komünist Partisi en eski partidir. 55 yıldır eylem sürdürüyor» demek ve yazmak zorunda kalmışlardır.»

TKP delegasyonu başkanı, partimizin şovenistlere, Maoculara, likidatörlere karşı savaşını da dile getirdikten sonra, şunları söylemiştir: «TKP, Sovyetler Birliğinin yeryüzünde gerginliği azaltmak, barış ve güvenliği kuvvetlendirmek yolundaki büyük girişimlerini vargücüyle destekliyor. Halkımız barış istiyor, özgürlük için savaşıyor. Büyük komşumuzla, bütün ülkelerle iyi, yararlı ilişkiler kurmak istiyor» . . .

★

İtalyan Komünist Partisi'nin 14. Kongresinde TKP'yi temsil eden delege, Kongreyi selâmladıktan, İtalya'da ve Avrupa'daki diğer kapitalist ülkelerde işçi sınıfının, emekçi yığınlarının büyük tekellere, gericiliğe karşı savaşına işaret ettikten sonra: «Bu durumda Avrupa ve dünya komünist ve işçi partileri arasındaki birliğin güçlenmesi, ortak toplantı ve konferansları, yeni girişimlerde bulunmak yolunda çözümleyici bir rol oynamaktadır», demiştir.

Türkiye Komünist Partisi delegesi, memleketteki durumu özetledikten, büyük burjuvazinin, işçi sınıfının, tüm emekçilerin, ilerici ve demokratik güçlerin savaşını ezmek için emperyalizmin desteğiyle kanlı bir saldırıya geçtiğini belirttikten sonra özetle şunları söylemiştir: «52 yıldır gizli, illegal çalışmaya zorlanan TKP yeni bir gelişme sürecine girmiştir. Partinin programı, politikası ve tezleri bugün geniş halk yığınlarını, demokratik ve ilerici örgütleri daha derinden etkiliyor ve yığınlara maloluyor . . . TKP bugün, açık bir faşist tehlikeye ve emperyalizmin saldırılarına karşı tüm demokratik güçlerin birliği için savaşıyor . . .»

TKP, işçi sınıfının politik, ekonomik menfaatlerini, isteklerini vargücüyle savunuyor. Bu yolda geniş emekçi yığınlarını örgütlemek, savaşlarını yönetmek eylemlerine, günlük somut savaşlarına önem veriyor. TKP, halkın vazgeçilmez demokratik haklarını, anayurdun çıkarlarını, ulusal bağımsızlığını, yeryüzünde barışı savunan, halkın istediği köklü reformları yapacak bir hükümetin işbasına getirilmesi için savaşıyor.

Türk komünistleri, halkımızın özgürlüğü, ulusal bağımsızlığı ve sosyalist geleceğini savunuyor, bu kutsal amaç, uğrunda savaşıyorlar. Halkımızın ulusal bağımsızlığını, egemenlik haklarını geri almak savaşı, işbirlikçi partilere, hükümetlere, zorbalıklara, bozguncülara karşı savaş birbirinden ayrılamaz.

Komünist uyanıklık

Koyu Amerikancı, aşırı gerici ve faşist kökenli partiler karma bir hükümet oluşturdular. Mecliste programlarını açıkladılar. Anti-komünizm sivriltiliyor. Buna özel yer veriliyor. Açıkçası: İşbirlikçi burjuvazi, memlekette ilerici, yurtsever, devrimci güçlere, örgütlere karşı, işçi, sendika hareketlerine karşı saldırılarını yoğunlaştırma doğrultusunda yürüyor. Halk yığınlarının anayasal, demokratik özgürlükler için, ulusal varlığımızı yabancı kölelik boyunduruğundan kurtarmak için olan savaşını ezmek peşindedir. Bu hükümet, halkımıza faşist yumruğunu gösteriyor.

Demirel, Türkeş ve ortakları antikomünizmi körüklemek, dediklerini «ispatlamak» için en kaba ve en ince provokasyonlara başvuruyorlar. Daha da vuracaklardır. CIA, MİT, polis ajanları, provokatörler, Maacular, hepsi pusuda bekliyor. Devrimci, ilerici örgütlerin içine sızmıya çalışıyorlar. Bunlar, en başta, komünistleri, TKP örgütlerini, militanları arıyorlar. Polis, her provokasyona gider.

Parti komitelerinin, temel örgütlerin, komünistlerin, böylesi bir durumda uyanık olması, cin gibi olması, gizlilik ilkelerine, sıkı disipline uyması kesin şarttır. Boş yere buluşmaları, toplantıları kesmek.

Sonra, bilinen, tanınan provokatörleri, polis ajanlarını, muhbirlerini halka, kamuoyuna tanıtmak. «İşçinin Sesi» gazetesi, bu yönde olumlu bir kampanya açmıştır. İlericileri, gençleri, işçileri, yurtsever subayları uyarıyor.

Burjuvazinin bu saldırısına karşı, örgütleri korumanın, devrimcileri, kadroları korumanın en sağlam yöntemi, bunun panzehiri: Yığın hareketleriyle, işçi, öğrenci, köylü, subay, esnaf arasına yayılmaktır.

Komünist uyanıklık, partinin savaş platformunu, politikasını yığınlara aktarma yoluyla sağlanır.

PARTİ YAŞAMI

Kalpazanlık

Burjuvazi dört yandan saldırıyor üstümüze. Ideolojik saldırılar daha da üsteledi. Bu saldırılar, halkımızın ulusal varlığını kurtarmak, demokratik bir düzen, ilerici bir hükümet kurmak için olan savaşın bir kesimi, en keskin yerlerinden biridir.

Bir de Komünist Partisinin dününe, savaş tarihine, savaş birikimlerine karşı yoğunlaşan bir saldırı vardır. Burjuvazi yalnız polisle, faşist komandolarla, sıkıyönetimlerle saldırmıyor devrimci güçlere, komünistlere, Komünist Partisine. Komünist Partisinin savaş tarihine karşı sinsi, yoğun bir savaş açmıştır. Eli altındaki bütün «bilginlerini», MIT ajanı «tarihçilerini» işe koşmuştur.

Partimizin tarihine karşı girişilen kalpazanlık rastgele değildir. TKP gelişiyor. Yığınların savaşlarına sarılıyor. Yeni yeni atılımlar yapıyor. Örgütleniyor. Fabrikalarda, gençlik ve öğrenciler arasında yuvalar, komiteler kuruyor. Orduda yurtsever subaylara yol gösteriyor. Partiye yeni giren, genç kuşaklar, partinin yalnız program ve tüzüğünü değil, geçmişini, savaş tarihini de öğrenmek, bilmek istiyor. Bu doğaldır. Üstelik zorunluktur.

Düşman, burjuvazi bu can alıcı noktayı gözden kaçırmıyor. MIT'in piyasaya sürdüğü Aclan, Tevetoğlu gibi kaşerlenmiş, faşist, provokatör «yazarları» vardır. Bunlara, MIT arşivlerinde saklı, seçilmiş işlenmiş «belgeler» veriliyor. Onlar da bu «prefabrike gereçleri» işleyip piyasaya sürüyor. Bu kalpazanların sürüsüne bereket. Kimi Marks'ı, Lenin'i mıncıklar. Kimi «bilgin» geçinir. Kimileri de «tarihçi». Ama hepsi de bir kaynaktan alır «gerçeklerini».

«Yeni Dünya» dergisinde R. N. İleri diye birisi, Komünist Partisinin Kongreleri, savaş tarihi, gelişme yolları üstüne, sözüm yabana, «bilgi» veriyor. Baştan aşağı yalan, yanlış, bile bile çarptırılmış şeylerle dolu. Örneğin. Şefik Hüsnü Değmer «1925'te TKP'yi yeniden kurdu» diyor. Bu «kurdu» ve «yeniden» sözcükleri gerçeklere, verilere aykırı. 6 Şubat 1925'te partinin III. Kongresi oldu. Bu kongrede TKP'nin yönetimine oportünistler, likidatörler el koydu. Ş. H. Değmer, kendi grubunu, Vedat Nedimleri, Şevket Süreyya Aydemirleri, dönekleri, provokatörleri kongreye getirdi, Merkez Komitesi'ne soktu. En ağır, en gizli koşullarda uyulması zorunluk olan konspirasyon, parti normları, parti tüzüğü çiğnendi. Partinin Genel Sekreteri Salih Hacıoğlu hapisteydi. Ş. S. Değmer, entrika, ayak oyunlarıyla yönetimi kaptı. Komünist Partisi, likidatörlüğü, putları yıkmak için uzun ve çetin bir savaş vermiştir. Leninci yönetimi, Marksçı-Leninci ilkeleri, çelik disiplini sağlamak, yürütmek için bundan böyle de partimiz savaşacaktır. Kalpazanların lâflarını ağızlarına tıkayacağız.

Tanımak, «tanımamak»

Burjuvazi, uzun yıllar: «Türkiye'de işçi sınıfı yoktur» dedi. Gene böylece Komünist Partisini tanımadı. «Yasaktır» dedi.

Tanımak, «tanımamak» burjuvazinin elinde değildir. İşçi sınıfı, varlığını çetin savaşlarla tanıttı. Giderek memleketin politik yaşamında sürekli bir etken olduğunu gösterdi, ortaya koydu. Polise kaldırım taşlarıyla, zırhlı arabalar kaynak makineleriyle karşı duran, 16 Haziran yürüyüşünü yapan işçi sınıfını artık hiç kimse «tanımayız» diyemiyor.

Komünist Partisi de öyle. Bu partinin ulusal bir varlık, Marksçı-Leninci bir parti olduğu gerçeğini burjuvazi artık, ister istemez, tanımak zorunda kalıyor. Demirel'in yamağı, Feyzioğlu, Mecliste çıktı: Komünist Partisi'nin varlığını, 50 yılı aşkın eylem içinde olduğunu söyledi, tanıdı. En gerici gazetelerden «Tercüman»: Türkiye Komünişt Partisi'nin en eski ve kalıcı bir parti olduğunu yazdı. Burjuva basını, Anadolu Ajansı, sık sık, «Bizim Radyo»dan, «Atılım»dan söz ediyor. Kimi zaman bunlar deliye dönüyor.

Bunun yanısıra başka bir olay da var. Sosyalist geçinen, böylesi bir parti kuran, ya da kurmıya çalışan bazı kimseler Komünist Partisini tanımak, «tanımamak» konusunda, bu konumda burjuvaziyle yer ve rol değiştiriyor. Birisi çıkıyor, Komünist Partisine «hayali örgüt» diyor. Kimisi, TKP'nin yayınlarını dinliyor, bu yayınlardan, «Atılım»dan alıntılar yapıyor, bunları alt üst ediyor, yazılarına serpiştiriyor.

Bunlardan kimileri gece hırsızları gibi davranıyor. Komünist Partisi'nin savaş tarihine el uzatıyor. Kimileri «miras» bekliyor. Kimileri, M. Suphileri masallarda bir efsane, bir «Köroğlu» yapıyor. Kimileri de, TKP'nin tarihi üstüne ne kadar saçma varsa düzüyor.

Bugün, bütün azılı, gerici çevreler, işbirlikçi burjuva partileri halkımıza faşist yumruklarını gösteriyor. Demirel, faşist Türkeş'i yanına aldı, hükümet kurdu. Bu hükümet, memlekette ilerici güçleri, örgütleri, yurtseverleri ezmek plânını programına alıyor. Böylesi bir durumda Komünist Partisine çelme atmak, sinsi davranmak, işçi sınıfının savaşını engellemektir. Bu, halkımızın ulusal varlığını kurtarma savaşını baltalamaktır. Böylesi bir davranış, ilerici, yurtsever, sosyalistler, komünistler arasında söyleşi, bağlaşı kurma olanaklarını yıkmaktır.

Komünist Partisi, bütün bu olgular karşısında sağduyuyu yitirmiyor. Somut duruma bakıyor. Kendi savaş çizgisini izliyor. En başta, işçi sınıfının her yanlı birliği için savaşıyor. Kendisine sosyalist diyenlerin bu gerçeği unutmaları, sabotaj değilse, körlüktür. Karşımızda burjuvazi faşist yumruğunu gösterirken, Komünist Partisine karşı çiğ davranmak düşmanın değirmenine su akıtmaktır. TKP, ilerici güçlerle, örgütlerle elele vermeyi, söyleşi kurmayı eylem programına almıştır. Komünistler, parti örgütleri bu savaş programını canla, başla uygulıyacaklardır.